

vroeg uit de veren

- na *Ernesto en Virginia* -

stilte in huis, buiten
kruipt de duisternis
langzaam achteruit

gezichten aan de wand
zijn een zwijgende vermaning:
Ernesto, een ster op zijn baret,
Karel, wallen onder sombere
ogen, Virginia, het laatste
stompje van een sigaret

spreken moet je in naam
van velen en verzen maken
van een heilzaam heimwee

je hunkert in een bunker
van gespleten hout, verf
houdt je beschutting samen

verzamel de stilte, de stemmen
die opstijgen uit het duister,
reis met Ernesto door de Andes,
lig naast Karel bij de Leie,
ga na Virginia het water in

maar doe het alleen in je
verbeelding, je bent een erfgenaam
die over het erf moet waken:

de schone verzen van bederf,
de verborgen strijd in de bergen,
de onbeweeglijkheid, het woordeloze

stilte stuwt jou voort, huizen
staan nu uit het duister op
dit is jouw taak: duw oogleden
open, doe de suffende ontwaken

wacht op de woorden zoals
een vogelaar in zijn spiedhut wacht
op vrouwen, spreek in naam van
een diep verdriet, mompel
een mantra van troost, een woord
dat even liefkoost en de lust
vergroot om te leven

Staf De Wilde